

DRAADLOOS INTERNET (WIFI) AANBIEDEN AAN ANDEREN

Uw organisatie wil draadloos internet (wifi) aanbieden aan gasten, bezoekers of klanten. Gratis, als extra service, of tegen betaling. Het opzetten van een draadloos netwerk voor anderen roept veel vragen op.

Moet u de identiteit van de gebruikers vaststellen? Bent u aansprakelijk voor wat deze mensen via uw internetverbinding doen? Valt uw netwerk onder de strenge regels van de Telecommunicatiewet? En hoe zit het met monitoren of blokkeren van sites, mag dat wel van de privacywet?

In deze factsheet krijgt u de juridische aandachtspunten op een rijtje. Van aftapbaarheid tot aansprakelijkheid en filteren versus privacy.

1 | TELECOMMUNICATIEWET

Het aanbieden van internettoegang aan anderen valt in principe onder de Telecommunicatiewet. Deze wet bepaalt dat mensen die “in het openbaar” internet aanbieden, zich moeten registreren. Ook moeten ze dan aan allerlei eisen voldoen, zoals het aftapbaar maken van hun netwerk en zorgen dat ze aan de Wet bewaarplicht voldoen. Het maakt hierbij niet uit of men geld vraagt voor de toegang tot internet of niet.

In principe, want deze wet stelt eigenlijk alleen regels voor partijen die “openbaar” toegang tot internet aanbieden. Daarvan is pas sprake wanneer iedereen, zonder nadere eisen (behalve eventueel betaling) toegang kan krijgen tot het internet. Als daarentegen de toegang beperkt wordt tot een duidelijk afgebakende groep, zoals studenten op een onderwijsinstelling of gasten in een hotel, dan is geen sprake van “openbare toegang”. Cafés, bibliotheken, bedrijvengebouwen, verenigingen en de meeste andere aanbieders hebben dus niets te maken met deze strenge wetgeving.

2 | AANSPRAKELIJKHEID

Een grote zorg van veel internetaanbieders is of zij aansprakelijk zijn voor illegale handelingen via de door

hen geleverde internetverbinding. Gelukkig is daar een wettelijke regeling voor: wie slechts passief toegang tot internet biedt, en niet actief screent of ingrijpt in wat mensen wel of niet mogen doen, is niet aansprakelijk voor hun handelen.

Daarbij geldt overigens niet dat men verplicht is om te weten wie de gebruikers zijn of wat ze doen. Een organisatie hoeft dus niet te loggen of identificatie te vragen van mensen die via hun netwerk het internet op willen. Het kan wel verstandig zijn, al was het maar omdat het misbruikers afschrikt. Ook biedt dit de mogelijkheid om mensen gericht af te sluiten omdat ze de dienst misbruiken, of zelfs om eventuele schade op hen te verhalen.

3 | PRIVACY VAN GEBRUIKERS

De aanbieder van internettoegang kan alles monitoren en controleren. Dit levert echter een botsing op met de privacywetgeving. Persoonsgericht volgen of monitoren door een aanbieder is namelijk in beginsel een schending van de privacy van gebruikers. Deze privacy is een grondrecht, en mag alleen worden geschonden als daar een gegronde reden voor is. De Wet bescherming persoonsgegevens verbiedt het zomaar volgen of monitoren van personen, ook als ze uw internetverbinding gebruiken.

Wil men persoonsgericht kunnen monitoren of volgen, dan moet er op zijn minst een reglement zijn dat vastlegt wanneer dat gebeurt en waarom. En dat dient concreet uitgewerkt te worden. De enkele zin “Wij mogen te allen tijde al het verkeer monitoren” is daarbij niet genoeg. Wel toegestaan zijn regels als “Bij een vermoeden van misbruik kunnen wij uw internetverkeer gaan monitoren” of “Indien u excessief veel dataverkeer genereert, mogen wij onderzoeken hoe dat komt en maatregelen nemen.”

Wél altijd toegestaan is het geautomatiseerd filteren of blokkeren van websites of diensten. Zolang er geen mens meekijkt, kan er van privacyschending geen sprake zijn. Het is dus prima om bepaalde websites (met erotiek of illegale zaken) te blokkeren, of het versturen van e-mail sterk te beperken om misbruik te voorkomen. Dergelijk blokkeren is overigens geen ‘actief screenen’ zoals in de vorige paragraaf bedoeld. Een organisatie wordt dus niet aansprakelijk voor de niet-geblokkeerde websites.

4 | GEBRUIKSVOORWAARDEN

Met gebruiksvoorwaarden kunt u grenzen stellen aan het gebruik. Welke grenzen u wilt trekken, is aan u. Maar u hoeft niet per se de voorwaarden in een groot document uit te werken en mensen daar expliciet mee akkoord te laten gaan.

Bij toegang tot internet spreekt de invulling van de dienst grotendeels voor zich. U kunt zich dus afvragen of het wel nodig is om dit allemaal nog eens op te schrijven. Beter is om de écht bijzondere regels expliciet te melden middels twee of drie zinnen op het startscherm. Denk aan zaken als “na 60 minuten wordt de verbinding verbroken” of “het spelen van online spellen is verboden”. Maar “u dient zich fatsoenlijk te gedragen” of “wij garanderen niet dat het internet altijd werkt” spreekt zó voor zich dat u dat echt niet op hoeft te schrijven.

Als u een document met gebruiksvoorwaarden wilt hanteren, zorg er dan voor dat deze eenvoudig in te zien én op te slaan is. Vaak wordt gekozen om de voorwaarden te tonen in een scrollvenstertje. Dat is echter juridisch niet genoeg, aangezien het bijzonder onhandig is deze voorwaarden op te slaan. Bied dus liever een PDF-bestand aan, of een aparte webpagina met de voorwaarden.

